

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/240/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1616200359
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Mario Dubaň
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1616200359.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Maria Dubaňa a sudcov JUDr. Ivany Štíftovej a JUDr. Romana Majerského, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, Žilina, proti žalovanému: O. P., Ž. X, X. E., o zaplatenie 5.258,09 eura s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky č.k. 7C/38/2016-67, zo dňa 30.5.2018, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti mení tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úrok 15,90 % p.a. z nezaplatenej istiny 5.000 eur od 22.3.2013 do zaplatenia.

II. Žalobcovi priznáva proti žalovanému plný nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 5.258,09 eura spolu s úrokom z omeškania 8 % ročne zo sumy 5.254,25 eura od 22.3.2013 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu 15.1.2016 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 5.000 eur ako nezaplatených istiny úveru, nezaplatených úrokov 254,25 eura, nezaplatených úrokov z omeškania 3,84 eura, úroku 15,90 % p.a. z nezaplatenej istiny od 22.3.2013 do zaplatenia, úroku z omeškania 8 % z nezaplatenej istiny a nezaplatených úrokov od 22.3.2013 do zaplatenia.

2. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C.s.p.), súd prvej inštancie vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX z 15.11.2012 (ďalej len „zmluva o úvere“) uviedol, že žalobca poskytol žalovanému peňažné prostriedky formou splátkového bezúčelového úveru za podmienok uvedených v zmluve a všeobecných obchodných podmienkach, vo výške 5.000 eur, s fixnou úrokovou sadzbou 15,90 % ročne do splatnosti úveru, výškou anuitnej mesačnej splátky 83,48 eur splatnou vždy 27. deň kalendárneho mesiaca, termínom splatnosti prvej splátky 27.11.2012, počtom splátok 120, konečnou splatnosťou úveru k 27.10.2022, výškou RPMN 18,13 %, priemernou RPMN ku dňu podpisu úverovej zmluvy 19,37 % a celkovou čiastkou, ktorú musí klient zaplatiť 10.256,40 Eur. Skonštatoval, že zmluva v článku 4 upravuje následky porušenia zmluvných povinností, ak klient nezaplatí anuitnú splátku včas, banka má právo v zmysle článku 4.2.1. úverovej zmluvy žiadať predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom za podmienok uvedených v úverovej zmluve a Všeobecných obchodných podmienkach a v prípade omeškania v zmysle článku 4.1. požadovať od klienta úrok z omeškania vo výške 8 % p.a., pričom tieto sankcie je banka oprávnená požadovať aj kumulatívne. Z predloženej špecifikácie dlžnej sumy z 11.4.2017 zistil, že žalovaný do dňa predčasného zosplatenia zaplatil jednu splátku vo výške 26,21 eura a túto sumu žalobca započítal na úhradu úroku; výška nesplatenej istiny bola ku dňu zosplatenia (22.3.2013) v sume 5.000 eur (pri sume poskytnutého úveru 5.000 eur). Žalovaný po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru nevykonal žiadne

ďalšie úhrady. Žalobca si ďalej vyčíslil úrok z úveru vo výške 15,90 % ročne z istiny od poskytnutia úveru (15.11.2012) do zosplatnenia vo výške 280,46 eur, pričom po započítaní žalovaným uhradenej splátky v sume 26,21 eura si žalobca uplatňuje 254,25 eura. Úrok z omeškania vo výške 3,84 eura predstavuje kapitalizovaný úrok z omeškania 7 % ročne z nezaplatených splátok od dátumu ich splatnosti do 22.3.2013.

3. Súd prvej inštancie v nadväznosti na uvedené dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná v časti uplatnenej istiny, vyčísleného úroku z úveru a úroku z omeškania. Vychádzal pritom z toho, čo bolo v konaní žalobcom tvrdené a preukázané a síce, že žalovaný po poskytnutí úveru úver v dohodnutých splátkach riadne a včas nesplácal. Po preskúmaní obsahových náležitostí zmluvy o úvere mal za zrejmé, že zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 1, ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Povinnosťou žalovaného bolo splácať úver v mesačne dohodnutých splátkach po 83,48 eura so splatnosťou vždy k 27. dňu v mesiaci; prvá splátka mala byť uhradená 27.11.2012 a termín konečnej splatnosti úveru bol dohodnutý k 27.10.2022. V konaní mal za preukázané, že žalovaný uhradil splátku v celkovej sume 26,21 eura, ktorá bola započítaná v prospech dohodnutého zmluvného úroku. Následne žalobca v súlade s článkom 4.2.1. zmluvy o úvere po tom, čo žalovaný bol v omeškaní so splátkami, pristúpil k zosplatneniu celého úveru a vyzval žalovaného na zaplatenie dlhu (5.271,90 eura) pozostávajúceho z nezaplatennej istiny, úrokov a poplatku za výzvu v lehote do 21.3.2013.

4. Na uvedenom základe súd prvej inštancie za použitia § 53 ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, § 2 písm. d), § 9 ods. 1, ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1, ods. 2, § 504 Obchodného zákonníka uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi zosplatenú a neuhradenú časť úverovej istiny 5.000 eur a sumu riadnych úrokov 254,25 eura do zosplatnenia úveru.

5. Pokiaľ ide o zmluvný úrok 15,90 % ročne, ktorý si žalobca uplatnil z nezaplatennej istiny od 22.3.2013 do zaplatenia, súd prvej inštancie v tejto časti žalobu zamietol. Mal za preukázané, že strany sporu si dojednali zmluvný úrok 15,90 % ako fixný do doby splatnosti úveru; žalobca však v zmysle zmluvných dojednaní pristúpil k zosplatneniu celého úveru. Vychádzajúc z toho, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru bol názoru, že žalobcovi zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia nepatrí. V tejto súvislosti vychádzal z uznesenia Ústavného súdu SR zo dňa 18.9.2012, sp. zn. ÚS IV 476/2012, v zmysle ktorého Ústavný súd SR odobril názor odvolacieho a prvoinštančného súdu, podľa ktorých veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi stranami sporu.

6. Súd prvej inštancie napokon uzavrel, že žalovaný je v omeškaní s plnením peňažného dlhu, preto prisúdil žalobcovi aj kapitalizovaný úrok z omeškania 3,84 eura z dlžných splátok do dátumu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru a kontinuálne úroky z omeškania 8 % ročne zo sumy 5.254,25 eura (nezaplatená istina a riadne úroky z úveru) počítané od 22.3.2013 do zaplatenia. Pri určení výšky úroku z omeškania vychádzal zo základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky k 22.3.2013 (prvý deň omeškania žalovaného s dlžnou sumou, t.j. deň nasledujúci po zosplatnení dlžnej sumy), ktorá bola 8,75 %, pričom žalobca si uplatnil úrok z omeškania vo výške 8 % ročne. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. a pri určovaní pomeru úspechu a neúspechu strán v konaní vychádzal z toho, že žalobca mal neúspech iba v pomerne nepatrnej časti nepriznaných úrokov z úveru; preto mu priznal náhradu trov v rozsahu 100 %.

7. Proti rozsudku v časti zamietnutia zmluvných úrokov 15,90 % ročne zo sumy 5.000 eur od 22.3.2013 do zaplatenia, podal žalobca odvolanie a žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť a žalobe vyhovieť v plnom rozsahu. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C.s.p.) možno konštatovať, že v ňom namietal nesprávne zistený skutkový stav a nesprávne právne posúdenie veci. Z ustanovenia § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka mu vyplynulo, že povinnosť platenia úrokov sa spája s obdobím skutočnej držby požičaných peňažných prostriedkov. Uvedené potvrdzuje aj § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., v zmysle ktorého ak spotrebiteľ splatí spotrebiteľský úver úplne alebo čiastočne pred dohodnutou lehotou splatnosti, je povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. S ohľadom na uvedené mal za to, že tvrdenie, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha

nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá oporu v právnych predpisoch. Obchodný zákonník priznáva veriteľovi právo na dohodnutý úrok od poskytnutia peňažných prostriedkov, pričom stanovuje len moment vzniku tohto nároku, moment jeho zániku nestanovuje. Dôvodil, že ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak učinil. Na podporu tejto argumentácie odkázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 11Co/12/2017-90, zo dňa 31.1.2017; podľa ktorého, nakoľko zmluva neobsahuje dohodu o úroku odlišnú od zákona, platí § 497 Obchodného zákonníka. Obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, predstavujú cenu úveru, dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Ďalej vo vzťahu k aplikácii § 506 Obchodného zákonníka argumentoval tým, že toto ustanovenie upravuje špecifický prípad odstúpenia od zmluvy veriteľom pri omeškaní dlžníka, ktoré môže veriteľ využiť, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace. Toto odstúpenie nespôsobuje zánik záväzku ex tunc. Ako to vyplýva priamo z dikcie predmetného ustanovenia, naďalej trvá právo veriteľa, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi, táto povinnosť odstúpením od zmluvy nezaniká. Ide o právny inštitút určený na ochranu veriteľa, a jeho využitím sa veriteľ nemôže dostať do horšieho právneho postavenia, v akom bol pred odstúpením od zmluvy, situácia totiž nastala pre neplnenie si povinností dlžníka. Poznamenal, že základnou zásadou spotrebiteľského práva je ochrana pred neprijateľnými podmienkami, to však neznamená vylúčenie aplikácie ustanovení na ochranu veriteľa pri neplnení si povinností dlžníka. Teda, odstúpením od zmluvy v zmysle § 506 Obchodného zákonníka zmluva od počiatku nezanikla a naďalej trvá právo veriteľa a tomu zodpovedajúca povinnosť dlžníka vrátiť dlžnú sumu spolu s úrokmi z úveru. Tým nie je dotknutý nárok veriteľa na zákonný úrok z omeškania. V tejto súvislosti ďalej poukázal na aktuálnu rozhodovaciu prax odvolacích súdov (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29.11.2017, sp. zn. 43Co/23/2017, rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 7.12.2017, sp. zn. 8Co/193/2017, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 13.2.2018, sp. zn. 5Co/297/2017, rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.3.2018, sp. zn. 8Co/138/2017), ako aj na závery rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu ČR k uplatniteľnosti zmluvných úrokov a úrokov z omeškania popri sebe po predčasnom zosplatnení dluhu v rozhodnutí zo dňa 21.8.2014, sp. zn. 33 Cdo 212/2014.

8. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C.s.p.“) preskúmal rozsudok v napadnutej časti, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti je potrebné zmeniť, nakoľko nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie (§ 388 C.s.p.).

9. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

10. Podľa § 502 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona.

11. Podľa § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú.

12. Podľa § 506 Obchodného zákonníka ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.

13. Odvolací súd na ozrejmenie právnej stránky veci uvádza, že zmyslom a účelom inštitútu predčasného zosplatnenia úveru je poskytnúť veriteľovi právny inštrument proti dlžníkovi, ktorý neplní záväzok vrátiť veriteľovi poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky v dohodnutých splátkach; ide o právny inštitút,

ktorý je určený na ochranu práv veriteľa. Využitím predmetného inštitútu veriteľom však povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky nezaniká a veriteľovi nemôže vzniknúť nová pohľadávka (napríklad v zmysle pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia). Menia sa iba podmienky, za ktorých je dlžník povinný svoje povinnosti splniť; povinnosť dlžníka vrátiť veriteľovi dlžnú čiastku s úrokmi po predčasnom zosplatnení úveru teda predstavuje záväzok pôvodný, ktorý sa modifikoval vo svojej splatnosti; inými slovami mení sa iba to, že na požiadanie veriteľa sa stáva splatná celá pohľadávka (obdobne rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32 Cdo 2782/1999, sp. zn. 33Cdo 113/2008)

14. V nadväznosti na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že pôvodný záväzok v zmysle ktorého je dlžník povinný platiť veriteľovi zmluvne dojednané úroky trvá aj po predčasnom zosplatnení úveru. Zo znenia § 502 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka totiž vyplýva, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od poskytnutia peňažných prostriedkov. Hoci predmetné ustanovenie výslovne neupravuje, dokedy táto povinnosť dlžníka trvá, vzhľadom na skutočnosť, že úrok z úveru je cena (odplata) za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov, dlžník má túto povinnosť zásadne za celú dobu ich užívania, teda až do doby ich skutočného vrátenia veriteľovi. Uvedenému svedčí aj to, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná. Záväzok zaplatiť úroky patrí k pojmovým znakom zmluvy o úvere, je jeho podstatnou náležitosťou (§ 269 ods. 1 Obchodného zákonníka). Aj z ustanovenia § 1 ods. 3 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že spotrebiteľským úverom nie je úver bez úroku a bez ďalších poplatkov. Hodno podotknúť, že záver o povinnosti dlžníka platiť zmluvne dohodnuté úroky až do skutočného vrátenia poskytnutého úveru vyplýva nielen z aktuálnej rozhodovacej praxe odvolacích súdov, na ktorú upozornil žalobca v podanom odvolaní, ale potvrdzovala ho aj skoršia (ustálená) súdna prax (rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/393/2016, zo dňa 30.8.2017, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/65/2016, zo dňa 16.2.2016, uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/457/2015, zo dňa 14.12.2015, uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cob/146/2013, zo dňa 24.1.2014, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/186/2013, zo dňa 31.10.2013, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/83/2012, zo dňa 11.10.2012).

15. Na uvedenom závere nemení nič ani spotrebiteľské právne postavenie žalovaného, keď vzhľadom na skutočnosť, že jej povinnosť platiť žalobcovi úroky až do skutočného vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov, napriek zosplatneniu úveru, resp. odstúpeniu od úverovej zmluvy, vyplýva priamo z Obchodného zákonníka, nemá toto jej postavenie vo vzťahu k nároku uplatnenému v napadnutej časti žiadnu relevanciu. V danom prípade totiž nemožno odmietnuť použitie ustanovenia Obchodného zákonníka len s poukazom na skutočnosť, že by to mohlo byť pre žalovaného ako spotrebiteľa výhodnejšie, a to ani pri zohľadnení § 52 ods. 2 veta tretia Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Občiansky zákonník (ani zákon č. 129/2010 Z.z.) totiž výslovnú právnu úpravu vylučujúcu nárok veriteľa na zaplatenie úrokov z úveru za dobu po zosplatnení úveru neobsahuje, keď za takúto nemožno považovať ani § 53 Občianskeho zákonníka, nakoľko je nepochybné, že samotná existencia nároku na úroky z úveru za obdobie po jeho zosplatnení nemôže spôsobiť značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

16. Odvolací súd ďalej poznamenáva, že výkladu, v zmysle ktorého veriteľovi prináležia zmluvne dojednané úroky až skutočného vrátenia úveru svedčí aj § 13 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z., aj keď toto ustanovenie sa na daný vzťah nepoužije. V zmysle tohto ustanovenia, ak spotrebiteľ odstúpi od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je povinný zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny odo dňa, keď sa začal spotrebiteľský úver čerpať, až do dňa splatenia istiny. Logike veci preto svedčí, že nie je možné prijať záver, že predčasné zosplatnenie úveru žalobcom v prejednávanej veci, t.j. veriteľom by malo mať iné dôsledky v jeho práve na zmluvne dohodnuté úroky ako v prípade, ak od takejto zmluvy odstúpi dlžník. Pokiaľ zákon č. 129/2010 Z.z. samotnému spotrebiteľovi ukladá povinnosť pri odstúpení zaplatiť zmluvne dohodnuté úroky z istiny až do dňa zaplatenia istiny, musí mať tomu zodpovedajúce právo na zmluvne dohodnuté úroky po zosplatnení aj veriteľ. Nemožno opomenúť ani to, že výklad každej právnej normy musí byť konformný s ústavou ako základným zákonom štátu s najvyššou právnou silou. V prípade, že vec pripúšťa rôzny výklad, orgán aplikujúci právo je v konkrétnej veci povinný uprednostniť ústavne konformný výklad (nález Ústavného súdu SR zo dňa 2.10.2013, sp. zn. I. ÚS 351/2013). Uvedené zahŕňa aj preferenciu takého výkladu, ktorý je v súlade s ochranou základných práv a slobôd; interpretácia práva totiž nemôže vo svojich dôsledkoch reštriktívne zasahovať

do základných práv a slobôd, ktorých rešpektovanie je súčasťou základných princípov právneho štátu (čl. 1 ods. 1 Ústavy SR). V tejto súvislosti je preto potrebné výklad právnych noriem podriaďiť čl. 20 ods. 1 veta prvá Ústavy SR upravujúceho právo vlastníť majetok, resp. z práva na pokojné užívanie majetku, ktorý garantuje čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd; pojem majetku, ako vyplýva i z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, má autonómny obsah a nie je obmedzený iba na vlastníctvo hmotného majetku, no za majetok, okrem hmotných predmetov, môžu byť považované aj pohľadávky (obdobne Des Fours Walderode proti Českej republike - 40057/98). Na uvedenom základe je potrebné konštatovať, že treba uprednostniť taký výklad právnych noriem, ktorý zohľadňuje základné právo na majetok t.j. legitímne očakávanie veriteľa, že pri absencii ním poskytnutých peňažných prostriedkov (obetovaní príležitosti investovať tieto prostriedky) dostane primeranú náhradu vo forme zmluvne dojednaného úroku; opačný výklad by totiž neprímeraným spôsobom zasahoval do práva na majetok veriteľa, nakoľko pri jeho legitímnom očakávaní by sa jeho majetok nezväčšil a to výlučne z dôvodu, že dlžník dlhodobo porušuje svoje základné povinnosti z úverovej zmluvy, za stavu, keď veriteľ žiadnu povinnosť neporušil.

17. Odvolací súd ďalej pripomína, že všeobecné súdy musia nielen rešpektovať právo, ale jeho výklad a aplikácia musí smerovať k spravodlivému výsledku. Právo musí byť predovšetkým nástrojom spravodlivosti, nie súborom právnych predpisov, ktoré sú mechanicky a formalisticky aplikované bez ohľadu na zmysel a účel toho - ktorého záujmu chráneného príslušnou normou (nález Ústavného súdu SR zo dňa 17.2.2016, sp. zn. I. ÚS 548/2015). V tejto súvislosti je nutné podotknúť, že ak by dlžník nebol povinný po okamihu predčasného zosplatnenia úveru z dôvodu jeho nesplácania platiť veriteľovi úroky, nastala by absurdná situácia; bolo by celkom popreté, že úroky z úveru sú vo svojej podstate cena peňažných prostriedkov v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk, ktorý pokrýva veriteľovi práve úrok z úveru. Dlžník by sa v prípade nesplácania úveru, teda neplnenia svojej základnej povinnosti zo zmluvy o úvere, ocitol vo výhodnejšom postavení, než by bol v prípade riadneho splácania úveru (týmto spôsobom by boli dlžníci motivovaný úver nesplácať); veriteľ by sa naopak využitím inštitútu, ktorý slúži na ochranu jeho práv, dostal do nevýhodnejšieho postavenia, než v akom bol pred využitím svojho práva. Takýto výklad a aplikáciu platných právnych noriem je potrebné odmietnuť ako absurdný a narúšajúci ekonomické základy fungovania právnych vzťahov súvisiacich s poskytovaním úverov.

18. Odvolací súd napokon zdôrazňuje, že záveru o povinnosti dlžníka platiť zmluvne dojednané úroky až do zaplatenia istiny nebráni ani to, že si veriteľ môže žalobou súčasne uplatňovať aj úroky z omeškania. Je totiž potrebné rozlišovať medzi zmluvne dojednanými úrokmi, ktoré predstavujú odmenu za požičanie peňazí a úrokmi z omeškania, ktoré sú sankciou za porušenie povinnosti, t.j. za nezaplatenie dlhu riadne a včas. Povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi dohodnuté úroky vzniká zo záväzku v zmluve, avšak povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva bez ďalšieho zo zákona ako dôsledok omeškania so splnením dlhu. Dohodnuté úroky a úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka), majú však iný právny dôvod a preto si ich veriteľ môže uplatňovať súčasne (obdobne rozsudky Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Odo 518/2003, sp. zn. 33 Odo 657/2005, sp. zn. 33 Cdo 1401/2014).

19. Po zhodnotení vecnej a právnej argumentácie o dôvodnosti uplatňovaných zmluvných úrokov aj po predčasnom zosplatnení úveru a to až do momentu splatenia istiny, tak odvolací súd dospel k záveru, že boli naplnené všetky predpoklady pre vyhovieť žaloby v celom rozsahu. Na uvedenom základe odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi aj zmluvne dojednaný úrok 15,90 % p.a. z nezaplatenej istiny 5.000 eur od 22.3.2013 do zaplatenia, vychádzajúc pritom v celom rozsahu zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorým je viazaný (§ 383 C.s.p.) a ktorý po právnej stránke posúdil inak a preto nemusel opakovať, príp. dopĺňať dokazovanie.

20. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, ods. 2 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému plný nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a na odvolacom súde, nakoľko mal vo vzťahu k predmetu sporu (žalobou uplatnený petit) plný úspech.

21. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).